

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

(*Tâm Bút*)

Tôi thường xuyên có những nỗi buồn. Không phải cái buồn lãng mạn như thi sĩ Xuân Diệu ở thập niên 1920-1930 đã viết:

“Hôm nay trời nhẹ lên cao

Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn!”

Cũng không là cái buồn riêng kể từ đầu thập niên 1970 theo những khúc đời trắc trở... kéo dài mấy chục năm chứng kiến bao tang thương dâu bể, sao đời vật đổi.

Cái buồn bây giờ lạ hơn, rộng hơn, mang màu sắc đẫm chìm và tuyệt vọng hơn.

[Khi còn ở trời Tây, một lần nghe Mẹ già nhắc nhủ:

“Đường còn xa, gánh trên vai còn nặng mà trời thì đã tới!” tôi bèn buông cái rụp tất cả mọi “cuộc chơi”, quyết định “vượt biên làm lại cuộc đời lần nữa” trên đất Mỹ.

Đêm cuối cùng ngồi ăn với Mẹ, tôi cất lời thề nguyện:

“Nếu không thành công ở Mỹ, con sẽ tự tử chứ không cho phép quay về.”

Chữ “thành công” giữa hai mẹ con mang ý nghĩa rất sâu so với tiền tài, danh vọng.

Cái thề *“con kiến bị buộc phải bò ra khỏi miệng ly chứ không thể cứ vòng vòng dưới đáy”* đã đẩy tôi đi tới, đi tới hoài trên con đường Văn Chương - Âm Nhạc đã được cha mẹ đặt để vào tay từ khi còn rất bé.

Ba mươi ba năm ở Mỹ, tôi không biết mình có “thành công” không, nhưng tin rằng nơi chín suối, cha mẹ tôi đã mỉm cười cái cười hài lòng theo tôi.]

Bây giờ, cái “gánh” áo cơm cho hai đứa con và bà mẹ già đã chết không còn làm đôi vai nặng trĩu, nhưng những nỗi buồn trong tim thì càng thêm tràn ứ. Lời nhắc nhủ ngày nào của Mẹ giờ đây mang hương mới trên một cái nhìn rất cũ từ khi còn mài đũa quần nơi trường học. Những bài Lịch Sử, Địa Dư thuở bé quay trở về làm thành rõ nét cho cái buồn chìm đẫm bây giờ.

Nhiều đêm trắng lạnh lùng ở Mỹ, tôi không dám nằm xuống trên giường mà cứ ngồi xoắn hai chân nơi ghế nệm, viết và viết mãi trong tâm trạng trốn chạy. Tôi sợ những cơn trần trọc đẩy đưa ý nghĩ vào cõi sâu thăm thẳm. Từ lâu

rồi, (hay là suốt cả đời) tôi không có được một giấc ngủ vô tư. Thời điểm này “trời đã tối”, cỗi thăm thẳm càng thêm sâu rộng như đường không đáy, dày vò trí não. Đó là nguyên nhân cho sự có mặt của những viên thuốc ngủ hằng đêm.

Ba tháng trước, qua một cuộc chuyện trò điện thoại với anh Bằng Phong Đặng Văn Âu, biết tôi đang bệnh, anh thì thăm một câu rất nhẹ:

“Em nên bỏ thuốc lá!”

Tôi chối:

“Em bỏ rồi!”

Đã nói thì làm, tôi bỏ thuốc lá thật SAU KHI dứt cuộc điện đàm với anh. Anh cũng không bao giờ biết điều tôi vừa nói (nếu không đọc bài tôi đang viết bây giờ!)

Ai chung quanh cũng đều mừng khi nghe chuyện tôi bỏ thuốc lá. Còn tôi, phải thú nhận là “buồn buồn trong ý nghĩ thiếu vắng” một người bạn rất thân mỗi lần cái đầu rơi vào sự suy nghĩ rối reng.

Ý Chí mạnh hơn Định Mệnh trong những con người như tôi (dẫu rằng cũng có lúc tôi viết vào nhật ký "*Mais, nos destinées et nos volontes jouent presque toujours à contretemps!*" (Định mệnh và ý chí con người thường hay lỗi điếu.)

“Một lúc nào” thôi, chứ không phải “luôn luôn!”

Với cái buồn giờ đây, nhiều đêm ngồi mãi nơi bàn viết (đến chùng ngủ gục), tôi tự thấy mình bất lực trước một thứ “kinh hoàng” đang nuốt chửng tất cả những gì từ xưa vẫn được xem là “cái Đẹp”. Từ trong gia đình ra đến ngoài xã hội, ngay trên đất khách hay nhìn về đất mẹ, thấy tất cả mọi người đều như đang bị “nỗi kinh hoàng” này vây bủa đến dường nghẹt thở như nhau...

*

**

Đọc lại những lời vừa viết, thấy ý nghĩ trong bài đêm nay phản nghịch hẳn với bài đêm trước.

Tại sao? Tôi không đáp được.

Đôi khi “những con chữ dịu dàng” cũng rủ nhau mà trốn biệt! Nguy hiểm nhất là ở điểm trống rỗng thế này. Phát súng Van Gogh tự bắn vào sườn kết liễu đời mình ngày 27/7/1890 tại Auvers-sur-Oise (miền Nam nước Pháp) hay phát súng bắn vào đầu lúc 10:15 sáng ngày 14 tháng 4. 1930 của Maiakovski tại Nga tưởng chẳng khác gì ống thuốc ngủ đang nằm trong tay tôi, hiền lành ngoan ngoãn!?

Tất cả đều nảy sinh từ “sự tuyệt vọng của nghệ sĩ” trên bước cùng của con đường đi tìm cái Đẹp.

Nên thôi, tạm dứt bài này tại đây vì... tôi còn “*chưa muốn chết!*”

Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tại San Jose, thứ Tư April 10. 2019, 11:55 khuya.)
[]